

Among the psychopaths the majority are self-insecure. Next, by numbers, come the attention-seeking and the weak-willed. Character traits of this nature, together with immaturity, feeling of inferiority, and neurotic anxiety, are the most important psychopathologic factors bearing upon the origin of the quisling mentality.

As ascertained by the present investigation, psychiatric affections appear to be of only minor importance in respect of the quisling group as a whole. The criminality must, therefore, be considered as a predominantly social problem. Measures aiming at preventing similar future reactions must, consequently, mainly fall within the ordinary fields of mental hygiene and sociology.

Gunnar Mortenson.

Legemsstraffen i England.

Af HUGH J. KLARE*).

1. *Historie.*

Pryglestraf („whipping“) har været anvendt i England som en strafart lige fra de ældste tider. Den kunne pålægges for en lang række lovovertrædelser og blev i reglen fuldbyrdet offentlig, — enten ved en vognstjert eller, senere, ved en offentlig pryglestolpe. Kvinder kunne dømmes til prygl lige så vel som mænd, indtil adgangen til at pålægge kvindelige lovovertrædere denne straf blev ophævet i 1820. Den kriminalistiske reformbevægelse, som havde ført til en begrænsning af dødsstrafs anvendelse, fortsatte gennem første halvdel af det 19. århundrede, og mellem 1826 og 1843 var hele kriminalretten under et fortsat gennemsyn i en række kommissioner og parlamentsudvalg. Deres indstillinger udgjorde faktisk en ret omfattende kodifikation af kriminalretten og dannede grundlaget for de straffelove af 1861, som reelt afskaffede pryglestraffen for voksne (der var nogle mindre væsentlige undtagelser). Straffen blev imidlertid bevaret for unge lovovertrædere under 16 år. Endvidere akcepterede man det princip, at ingen måtte prygles mere end een gang for den samme lovovertrædelse, og at straffens offentlige fuldbyrdelse skulle opføre.

Det varede ikke længe, før der blev gjort et brud på disse almindelige principper. I sidste halvdel af 1862 brød en række voldsomme røverier løs i London, og i en del af tilfældene antog volden form af „garotting“, d. v. s. forsøg på at kvæle eller strangulere den angrebne. Denne serie af forbrydelser voldte stor bestyrtelse i offentligheden, rimeligvis meget større end begivenhederne gav grund til. Ejendommeligt nok forsvandt den lige så

*) Mr. Hugh J. Klare er sekretær for The Howard League for Penal Reform, London. — Artiklen er skrevet specielt for NTfK.

pludseligt, som den var kommet, men nogle måneder efter, at denne bølge af kvælningsforsøg var døet hen, indtraf der et isoleret tilfælde, hvor den angrebne var et medlem af Parlamentet. Et medlem fremsatte da et privat lovforslag, efter hvilket pryglestraf skulle føjes til de straffe, som ivotrigt var hjemlet for den nævnte forbrydelse og for voldsomt røveri, med den tilføjelse, at gerningsmændene skulle ifalde straf af prygl „een, to eller tre gange, fuldbyrdet bag mure“. Dette forslag blev til lov i 1863 på trods af en indstilling fra indenrigsministeren (eftersom der ikke er noget justitsministerium i England, forestår denne straffesystemet og er ansvarlig for den indre sikkerhed og for håndhævelsen af lov og orden); han karakteriserede loven som „et panikagtigt lovarbejde, givet efter at selve panikken havde lagt sig“. Det er ikke uden interesse, at der senere dannede sig den myte, at disse forbrydelser var bragt til ophør med prygl. Det er kun eet blandt mange eksempler på ønsketænkning i forbindelse med legemsstraffen.

Reglerne om pryglestraf i loven af 1863 blev senere indføjet i Larceny Act af 1916 section 23 (1) (om voldsomt røveri), og det blev i henhold til denne lov, at de fleste domme til legemsstraf blev afsagt. Det må endelig nævnes, at der i henhold til Vagrancy Acts af 1824 og 1873 var en vis adgang til at pålægge legemsstraf, navnlig for blufærdighedskrænkelse. Hjemmelen blev sjældent benyttet. Også alfonseri kunne straffes med prygl, men heller ikke denne hjemmel blev meget anvendt.

Hvad angår drenge under 16 år, kunne der pålægges prygl for en række ejendomsforbrydelser: tyveri, hæleri, underslæb, afpresning (Larceny Act 1916), for kønslig omgang med en pige under 13 år (Criminal Law Amendment Act 1885) og for visse legemsangreb (Offences against the Person Act 1861). Drenge under 14 år, der dømtes uden nævningebehandling, kunne prygles for enhver forbrydelse.

Al legemsstraf som kriminalretlig sanktion, både over for voksne og mindreårige, blev afskaffet i 1948, for en væsentlig del takket være undersøgelser foretaget af et i 1938 nedsat administrativt udvalg, som gennemgik det forhåndenværende materiale og anbefalede afskaffelsen. Legemsstraf kendes dog stadig som straf for grovere forseelser mod den fængselsmæssige disciplin (angreb på fængselsfunktionærer og mytteri). Denne straf pålægges ikke af retten, men af et udvalg af inspicerende embedsmænd, og den skal stadfæstes af indenrigsministeren.

2. Fuldbyrdelsen af legemsstraf.

I det følgende omtales kun de regler, som var gældende i 1948, indtil pryglestraffen blev afskaffet i september.

Ved dom til slag med „katten“ taler man om „flogging“. Straf ved katten var begrænset til mandlige lovovertrædere på 18 år

og derover. Der var ikke fastsat nogen maximal alder. Det højeste antal tilladte slag var 50 efter dom og 36 som disciplinærstraf i fængslerne. Men i praksis havde domstolene i de senere år sjældent pålagt mere end 24 slag, og siden 1948 kan der ikke gives mere end 18 slag for disciplinærforsøelser. De skal tildeles samlet og inden 6 måneder fra afgørelsens tidspunkt. Hvor slagene afbrydes af lægelige grunde, må resten af straffen ikke fuldbyrdes. Inden hver prygling (med kat eller birkeris) skal lovovertræderen undersøges og findes fysisk egnet til straffen. Dog er fysiske defekter ikke i sig selv grundlag for fritagelse; f. eks. er straffen i 1928 blevet fuldbyrdet over for en person, som led af eftervirkninger af børnelammelse. Under afstraffelse med katten er nyrer og hals stærkt beskyttet, og fængselslægen skal være til stede for at kunne skride ind, hvis den pågældende skulle vise tegn til at bryde sammen. Disse forholdsregler viser noget om straffens strengthed.

Katten består af et skaft af træ, ca. 50 cm langt, med ni haler af piskesnor, hver ca. $\frac{1}{3}$ cm tyk og 82 cm lang. Birkeriset, som er alternativet til katten, og hvis anvendelse for tiden anbefales af den engelske Lord Chief Justice og en anselig del af offentligheden, har en samlet længde af 96 cm — deraf et skaft på 55 cm —; riset har en omkreds af 17 cm på midten, og den samlede vægt er 330 gram. Det ris, som anvendes over for drenge under 16 år, er lidt lettere.

En lovovertræder, der modtager den legemlige afstraffelse, er bundet til en indretning, som kaldes „trianglen“, og som bedst kan beskrives som en særlig tung og solid form for det staffeli, hvorpå tavlen hviler i et klasseværelse. Hans fødder fastgøres til den nederste del af trianglens forreste ben. Hvis der skal tildeles slag med katten, hæves hans hænder op over hans hoved og bindes til den øverste del af trianglen. Skal han have slag med birkeriset, anbringes han i bøjet stilling over en skammel, der står mellem trianglens forreste ben, og hans hænder bindes med remme til trianglens bageste ben. Birkeslagene falder på det blottede haleparti. Ved begge former for legemsstraf sættes der en lærredsskærm foran lovovertræderen, således at han ikke kan se den, som eksekverer straffen.

3. Legemsstraf som middel til afskrækkelse.

a) *Antallet af forbrydelser.* Udvalget vedrørende legemsstraffen, som afgav sin betænkning i 1938, fremlagde oplysninger omfattende et tidsrum af ca. 75 år og anbefalede legemsstraffens afskaffelse af følgende grunde:

„Efter at have gennemgået alt tilgængeligt materiale har vi ikke kunnet finde nogen kendsgerning eller nogen statistik, som viser, at indførelsen af adgangen til „flogging“ har medført en nedgang i an-

	Gennemsnitlige årlige antal personer dømt for røveri*)	Gennemsnitlige årlige antal personer dømt til legemsstraf	De til legemsstraf dømte personer i % af alle domfældte
1898—1903	199	22.3	11.2
1904—1908	156	9.0	5.8
1909—1913	127	3.2	2.5
1921—1925	67	14.0	20.9
1926—1930	58	14.6	25.2
1931—1935	73	32.4	44.4

tallet af de lovovertrædelser, som kan straffes med denne straf, eller at de forbrydelser, for hvilke straffen kan pålægges, har vist tendens til at tage til i antal, når der blev gjort sparsom brug af straffen, eller tendens til nedgang, når der blev gjort mere udstrakt brug af den.“

Ovenstående tabel angiver antallet af domfældelser for røveri for de 15 år før og 15 år efter den første verdenskrig og følger her til antallet af domme til legemsstraf:

„Det viser sig således“, sagde udvalget, „at antallet af voldsomme røverier faldt støt i årene før krigen, på trods af en ringe og aftagende brug af legemsstraffen, og de senere år har vist en tendens til stigning på trods af en meget hyppigere og stigende brug af legemsstraf.“

En interessant sammenligning kan foretages mellem antallet af personer, der var sigtet (men ikke nødvendigvis dømt) for røveri i England, og det tilsvarende antal i Scotland, hvor legemsstraf ikke anvendtes for denne forbrydelse.

Det gennemsnitlige antal sigtede i 5 års perioder.

	England	Scotland
1890—94	293	222
1895—99	264	180
1900—04	236	203
1905—09	196	167
1910—14	149	72
1915—19	62	21
1920—24	69	37
1925—29	67	14
1930—34	96	14

I de 45 år før udvalgets nedsættelse var antallet af røverier i England kun faldet til 33 % uanset legemsstraffens anvendelse, medens antallet i Scotland var dalet til 6 %.

Fra 1935 til 1940 steg antallet af røverier stadig. I disse seks

*) Voldsomt røveri er den forbrydelse, for hvilken legemsstraf hyppigst blev idømt voksne. Ved andre forbrydelser blev straffen meget sjældent anvendt.

Tallene for røveri og for voldsomt røveri falder praktisk talt sammen og holdes ikke adskilt i den engelske kriminalstatistik.

år var det gennemsnitlige årlige antal legemsstraffe 12.3. Den følgende tabel fører udviklingen å jour:

	Antal anmeldte røverier	Antal domfældte	Antal legemsstraffe	Legemsstraffe i %
1941.....	483	241	33	13.6
1942.....	685	320	40	12.5
1943.....	730	344	31	9.0
1944.....	821	244	31	12.7
1945.....	1033	364	14	3.8
1946.....	921	361	33	9.1
1947.....	979	374	49	13.1
1948.....	1101	493	21*)	4.2
1949.....	990	466		
1950.....	1021	550		
1951.....	800	424		

Antallet af røverier steg brat efter krigens udbrud og kulminerede med 1101 i 1948, da legemsstraffen blev afskaffet. Efter afskaffelsen var der nogen nedgang.

b) *Straffens indflydelse på de straffedes vandel.* Udvalget undersøgte de 440 personers løbebane, som dømtes for røveri i årene 1921—30. Undersøgelsen viser, at de til legemsstraf dømte senere gennemgående i højere grad end de på anden måde straffede gjorde sig skyldige i grove forhold.

	Straffet med legemsstraf	Legemsstraf ikke anvendt
Senere dømt for alvorlig forbrydelse...	55.0%	43.9%

Udvalget bemærker, at tallene ikke kan forklares derved, at de til legemsstraf dømte skulle være mere forhærdede lovovertrædere, idet det „også var blandt første gangs forbryderne, at de til legemsstraf dømte personers senere opførsel var mindre tilfredsstillende end de øvrige.“

En undersøgelse foretaget af indenrigsministeriet i 1951 vedrørende 738 mænd dømt for røveri i årene 1931—40 gav følgende resultat:

	Straffet med legemsstraf	Legemsstraf ikke anvendt
Senere dømt for forbrydelser	51.8%	44.7%

*) Indtil afskaffelsen i september 1948.

Med hensyn til unge mennesker var det årlige antal domme til legemsstraf (altid straf med birkeriset) gennemsnitlig 2000, men fra 1921 faldt tallet stadig indtil 1936, da der kun var 166. Den nævnte udvalgsbetænkning, som i særlig grad fordømte legemsstraffens anvendelse over for unge, resulterede i en yderligere nedgang til 58 i 1939. Under krigen steg tallet til 531, men faldt atter hurtigt, da straffens manglende effektivitet blev iøjnefaldende, og i 1947 var der kun 8 tilfælde. Det kan således siges, at Criminal Justice Act af 1948 med afskaffelsen af legemsstraffen for unge menneskers vedkommende blot satte i lovform, hvad der allerede var en fast praksis.

For så vidt angår de resultater, der er opnået med legemsstraf, kan følgende enkeltheder give en vis forestilling om det materiale, udvalget havde foran sig:

1) Senere løbebane for 574 børn, straffet med ris i henhold til dom:

Samlet antal straffede	Påny for retten inden for 6 mdr.	Påny for retten inden for 1 år	Påny for retten inden for 2 år
574	222	109	109

I løbet af to år rejstes således ny sigtelse mod 440 af 574 drenge, der var straffet med ris.

2) Af 7 drenge straffet i een by kom de 6 igen inden for 3 år.

3) Af 18 drenge straffet i en anden by kom 10 igen inden for 18 måneder.

4) En sammenligning mellem forskellige foranstaltninger anvendt over for ca. 500 unge lovovertrædere gav følgende resultat:

	Sigtet påny inden for 2 år
Dømt til ris	76 %
- - probation	48 %
- - bøde	35 %

På baggrund af disse og mange andre vidnesbyrd fastslår udvalgets betænkning: „Vi er nået til den konklusion, at legemsstraf som en straf pålagt af domstolene ikke er nogen effektiv foranstaltning over for unge lovovertrædere.“

4. Kravet om legemsstraffens genindførelse.

Antallet af egentlige forbrydelser, der kom til politiets kundskab i England og Wales, steg støt fra 283.000 i 1938 til et højdepunkt af 523.000 i 1948. Det faldt brat til 459.000 i 1949, men i stedet for fortsat at falde, således som offentligheden havde ven-

tet („efterkrigstidens kriminalitetsbølge er forbi“), begyndte tallene igen at stige:

1948	523.000
1949	459.000
1950	461.000
1951	524.000

Dette er det højeste tal, man har kendt her i landet. Tilsvarende er antallet af opklarede forbrydelser (247.000) og antallet af domfældte (133.000) de hidtil højeste, selv i forhold til befolkningsantallet. Der er nylig foretaget ny folketælling, og skønt dette kan gøre en vis forskel, vil 1951 rimeligvis blive stående som et rekordår med hensyn til kriminalitet.

Det uohørte antal forbrydelser er den baggrund, på hvilken der nu rejses krav om legemsstraf. I særdeleshed kræver man straffen anvendt ved voldsomt røveri og røveri under brug af våben (det vil praktisk talt sige alle røverier) samt ved andre voldsomme forbrydelser, hvis antal er steget på det sidste. Kravet støttes af Lord Chief Justice og andre dommere, af en del konservative medlemmer af Parlamentet og af et betydeligt udsnit af den folkelige presse. Der er tegn på, at temmelig mange kvindeorganisationer ligeledes ønsker straffen genindført. Som et udslag heraf står et konservativt medlem af Parlamentet foran at skulle indlede anden behandling af et lovforslag om legemsstraffen, berammet til fredag den 13. februar. Afstemningen i underhuset vil sandsynligvis være fri, og hvis — som noget for tiden kunne tyde på — et flertal stemmer for forslaget, bliver det antagelig lov.*)

Det er berettiget at sige, at legemsstraffens fortalere lader hånt om de forhåndsværende vidnesbyrd om denne strafarts effektivitet. Da kendsgerningerne går dem imod, falder de tilbage på følelser, — det har man en mistanke om, at de ville have gjort under alle omstændigheder. I det memorandum, som Lord Chief Justice afgav til det foran nævnte udvalg på de i King's Bench Division siddende dommers vegne, anbefalede han allerede da (i 1937) ikke blot legemsstraffens bevarelse, men også en udvidet brug af den. Hertil sagde udvalget: „Forslaget om, at legemsstraffen skulle anvendes over for disse forbrydelser, er til syvende og sidst bygget på et rent gengældende princip.“ Dette ønske om hævn er noget, som enhver, der arbejder på kriminalrettens område, er vel fortrolig med. Det interessante er denne indstillings voksende styrke i 1950'ernes England og den måde, hvorpå den giver sig til kende.

At samfund såvel som individer kan huse et vist mål af „bevægelig“ eller „latent“ aggressivitet, behøver ikke at uddybes her.

*) Afstemningens resultat blev, at forslaget forkastedes med 159 stemmer mod 63.

Det må være nok at sige, at veltilpassede, helstøbte samfund vil søge at lede denne energi ind i produktive og konstruktive kanaler; det vil uharmoniske samfund ikke. Måske er det een årsag til, at de skandinaviske lande er så langt fremme i deres måder at behandle lovovertredere på, at de er tilpas små, tilpas afbalancerede samfund, hvis sociale institutioner på virkningsfuld måde opfylder deres formål. I modsætning hertil er det måske i England således, at det ikke er lykkedes landet at tilpasse sig efterkrigstidens forandrede vilkår, eller at man i det mindste finder tilpasningsperioden yderst pinefuld. Det, som for blot et halvt århundrede siden var verdens mægtigste nation, nervecentret i den internationale handel, verdens bankier, synker med hast ned til en meget mere afhængig og meget mindre betydningsfuld position. Denne erkendelse er først nu begyndt at klares for mange englændere. Tilmed har vor tæt befolkede ø en økonomi, der står dårligt til de rådende forhold i verden. Det er en økonomi, som beror på evnen til at købe råstoffer — bomuld, uld, jernmalm, tømmer, svovl etc. — med det formål at frembringe varer, hvis afsætning derefter skal give købekraft til flere råstoffer og til fødevarer. Men de lande, som har råvarerne, ønsker ikke at købe de ting, som England traditionelt frembringer. Den tid er endda ikke fjern, da nogle lande, som har forråd af råvarer, vil ønske at opbygge deres egen industri og bruge råvarerne på stedet.

Økonomisk står England derfor over for et pinefuldt tidsskifte, som vil betyde en forandring i landets industrielle struktur — f. eks. mindre tekstilproduktion, mere maskinproduktion, mere landbrug —, hvilket igen vil indebære en forandring i industriens stedlige placering og i fordelingen af arbejdskraften. Denne forandring kan naturligvis ende med frugtbare resultater, ikke blot økonomisk, men også socialt. De kæmpestore bymæssige bebyggelser, de vidt forgrenede storstæder, der så ofte og i så vidt omfang består af snavsede bygninger rejst for længe siden under den raske vækst på den industrielle revolutions tid, isolationen og manglen på socialt sammenhold, der så ofte præger bylivet, skaber mange vanskeligheder. Endvidere indsnævres individets muligheder for at udøve et vist herredømme over ting og begivenheder, når det står over for det uhyre store industriforetagende og den stærkt centraliserede offentlige administration. Den mand eller kvinde, som vælges ind i det stedlige kommunale råd, får ikke indflydelse på meget andet end tidspunkterne for tømning af skraldespande. Og skønt de problemer, der er knyttet til byplanlægning, til det industrielle demokrati og til den enkelte borgers ansvarlige deltagelse i landets liv, nu er ved at tegne sig tydeligere, er de meget langt fra at være løst.

Dette er forhold, som også kendes i mange andre lande. Men de falder særlig i øjnene i England, og tabet af magt og uaf-

hængighed er her særlig føleligt. Kan det overraske, at stigningen i kriminaliteten (som måske selv hænger sammen med disse forhold, hvor indirekte sammenhængen end kan være) frembyder en kærkommen anledning til at give luft for vrede og indignation?

Arsagerne til, at denne reaktion over for lovovertræderne i den offentlige mening skulle give sig udslag i et krav om legemsstraf, skal ikke søges langt borte. For det første er fysisk gengældelse den mest direkte form for hævn. For det andet er brugen af legemsstraf rodfæstet her i landet fra gammel tid. Det er slet ikke sjældent, at forældre slår deres børn, måske med en hjemmesko. Spanskrøret bruges temmelig meget i skolerne og endda hyppigere i de dyre skoler end i folkeskolerne. (Det kan være en af grundene til, at de konservative er for legemsstraf og socialisterne imod.) Klø med spanskrør i en betalingsskole kan iværksættes af en „præfekt“ (en ældre dreng, ofte genstand for ubevist tilbedelse) eller af lærerne, i nogle tilfælde af forstanderen, når det hele bliver til en slags rituel handling. Men selv slag med en hjemmesko er noget helt andet end det tilfældige slag eller dask på øret, som man bruger på kontinentet.

Det er imidlertid nødvendigt at anlægge en rimelig målestok over for tilføjelsen af fysisk smerte anvendt som straf. Skønt den kan disponere folk for at gøre mod andre, hvad andre har gjort mod dem selv, og skønt den kan være uden positivt formål og undertiden skadelig, volder den ikke ubetinget større fortræd end tilføjelsen af psykiske lidelser. Generalisationer er altid farlige, men det er nok ikke langt fra sandheden at sige, at engelske børn står sig godt med deres forældre. Faderen er ikke på langt nær så autoritær en person som f. eks. den tyske fader; moderen taber ikke så let besindelsen som den franske moder; der lægges mindre vægt på krav om lydighed, mere vægt på udviklingen af selvdisciplin. Skolerne anvender forskellige grader af selvstyre, der ville forekomme børn fra nogle kontinentale lande mærkelige.

Ikke desto mindre, når der vækkes hævnfølelser, vender tanker sig her i landet naturligt mod fysisk afstraffelse, og det er ikke for ingenting, at England, Dominions og kolonierne praktisk talt er pryglestraffens sidste bastioner.

Til sidst et par ord om voldsforbrydelserne. Her anføres nogle tal, der viser den seneste udvikling:

Anmeldte forbrydelser	1948	1949
Forsætlig legemsbeskadigelse.....	646	1078
Anden grov vold.....	3547	4445
Voldtægt.....	252	335
Andre strafbare angreb på kvinder.....	3659	7287

Ingen af disse forbrydelser kunne straffes med legemsstraf før 1948. Men da deres antal tager til, og da det er forbrydelser, som gør et meget stærkt indtryk på folk, er der mange, som gerne så dem straffet med legemsstraf*). Hvorfor stiger disse forbrydelser i antal?

Vi kender ikke svaret. Instituttet for kriminalvidenskab ved universitetet i Cambridge er ved at planlægge en undersøgelse af voldsforbrydernes forekomst. Den vil sikkert give os nogle svar, f. eks. vedrørende fortolkningen af statistikken. Måske har politiet i de senere år lagt stærkere vægt på den alvorligste af to mulige sigtelser, når der var en chance for at opnå dom. Måske er nogle domstole blevet mere villige til at acceptere den alvorligste sigtelse og bedømmer nu visse forbrydelser strengere. En stillingtagen til problemet, før disse og andre spørgsmål er besvaret, ville blot være udtryk for ørkesløse spekulationer.

Der er heller ikke hidtil offentliggjort undersøgelser af enkelttilfælde. Men en kendt retspsykiater (dr. Peter Scott) har et arbejde under forberedelse. Hans (endnu meget foreløbige) konklusioner går ud på, at faderens fravær eller død som følge af krigen, medens drengen var lille, i mange tilfælde har bevirket en for stærk tilknytning til moderen. Dette bevirker atter en vis bløddagtighed, som disse drenge nu beflitter sig på at skjule for sig selv og andre ved at gribe til voldsforbrydelser.

Sluttelig bedes læseren være opmærksom på, at medens afsnittene 1—3 ovenfor angår kendsgerninger, indeholder afsnit 4 overvejelser og giver alene udtryk for mine egne meninger, som jeg ikke kan støtte med beviser.

*) Det er værd at mærke sig, at det er *forbrydelsen*, der vækker disse krav om legemsstraf, ikke *forbryderen*.

Hugh J. Klare.